

02 — TO SU SAMO ONI

Bol! Svetlost! Prasak! Cik!

I svet više nije moj...

Postao je mehur zbrkanih oseta, a hrapavo tlo, kojim se zajedno kotrljamo razum i ja, žulja me i goni da otvorim oči i suprotstavim se novoj okolini. Kule boje davno prežaljenih leševa preteći se izdižu sa svih strana, dok suv vetar ječi kroz neosvetljene budžake, pred kojima se igraju muve i krvožedni psi.

Pridižem se, i hrleći ka jednom od zamračenih proreda između zidina, osećam da mi se stopala rastapaju, a dah jenjava.

Predajem se nemoći. Padam na pola puta, ali me svest ne napušta. Umesto toga, ostavlja me izloženim nakaradnoj predstavi.

*

Mračna Majka Svih Besnih Šaka, kraljica smrti i vremena, baš je mene odabrala, da mi sprži kapke neumoljivim predstojećim, a oči zamaže vizijom kraja. Uši mi je ispunila teškom bukom metalnih zveri i zbrkanim rečima, što u zajedničkom besvesnom halabuče kroz razvrat i sebičnost, a telo izložila drugom, trulom suncu, što mi natprirodnom toplotom draži kožu obamrlih udova, a lice plavi otrovnim znojem.

„Zašto?“ razdvajam krastave usne. „Zašto si, Majko, baš mene zamislila u ulozi svog proroka i prepustila me ovakvoj mucij?“

*

Rođen sam u prašini i izmetu, odrastao na pesmi duha, zdravom mesu, povrću i somi, kako je oduvek bilo zapovedano. Bez greha sam godinama terao grla svog stada, u borbi protiv vetrova i gladi.

Danas sam želeo da popijem samo malo vode iz jezera, a ona, Majka, izdignu se iz dubine hitro, u svoj veličini i snazi, i ošamari me bljeskom mističnog. Još uvek pamtim njene rumene zenice, tamnu bradu i nemirne jezike, što joj se kao plamenoj nemani razliše iz usta, i silne ruke kojima me je privila ka glomaznom telu i uvredila me onim što će da izraste u moje potomke!

Sećam se i hodnika od zelenog kamena, i tavanice sa koje se slivao vez od algi, morskih plodova i kostiju davljenika, i prolaza ukrašenog zlatom, kroz koji kroćih u beskonačnost... i zvezdanog neba, u koje me je ušuškala, pre nego što me je prizemljila ružnim saznanjem o svetu vekovima udaljenog brata.

*

Više nisam siguran da me samo vizije more.

Ranije bi vidik bio obojen jarkim bojama, kretanja tela laka i brza, vazduh sladak, a zvuci oštri i golicavi.

A danas, ovo stanje – nalik košmaru! Pa, ipak, strahujem da može biti stvarno. Opipljivo je i ružno, tok nekog drugog vremena, okužen teškim mislima.

Da je o proročanstvu reč, zar bi sve ove žene sa vatrom i snegom u kosi, u tesnoj odeći i blede kože, gadeći se, bežale od mog klonulog tela? Zar bi deca vlažne prste upirala ka meni i kezila se poput bahatih demoni, a muškarci u čudnoj obući me gledali prezrivo, vratova stegnutih povocem bez vlasnika?

Zar bi mi utrobu razdirala dobujuća vrešina, a sunce došlo plikove koji su mi procvetali na koži? Zar bi telesni bol bio toliko upečatljiv, i prevazilazio onaj unutrašnji, što mi je zdrobio duh?

Konačno, zar bih osećao da me samo senke i mrak mogu poštediti muke?

Razdražen, uprkos bolu i slabosti, ustajem i oslanjam se na klecave noge.

Tama! Moram nestati u tami!

U tami je spas!

*

Skriiven sam od sunca, ali mi se plikovi i dalje podsmevaju sa ramena i podlaktica. Usta su mi sve suvlja, a udisaji retkog vazduha grebu mi jezik i grlo. Gušim se!

Tkanina sa zlatnim vezom, kojom mi je Majka prekrila trup pre nego što mi je telo silovito pljusnula o tlo, spala je i razderala mi rovitu kožu grudi. Na stomaku, iznad žarišta sve jačeg bata, spaljeno meso formira precizan reljef, što ocrtava krug, i unutar njega nepoznat simbol, koji me osmatra poput svevidećeg oka, i zajedno sa svakim novim trzajem nepoznatog, divljeg u utrobi, najavljuje težak kraj.

*

Posrćem lavirintom ulica između kula, dok me snaga napušta, a košmarne tvorevine niču iz tmine – mladići sa licima hijena, žutog pogleda i razvučenih čeljusti, i obnažena tela žena bez stopala i zuba, a preko njih prevaljeni pohotni starci sa zlatnicima u rukama. Ne primećuju me, slepi u bludu, dok teturam do ćorsokaka, gde padam poslednji put, znajući da više neću ustati.

Klica koju mi je Presveta Majka usadila u utrobu menja mi bit.

Plikovi na mojoj koži pucaju, a iz ogoljenog mesišta niču nazubljene pločaste izrasline, nalik krljušti.

Urlam, zbunjen i prestravljen, ali mi bol u utrobi lako odvlači pažnju sa promena koje mi se događaju. Sve je jači i britkiji, dok se puls

pretvara u aritmično tumbanje – kao da neumoljivi parazit želi da se oslobodi iz mog stomaka, da prođe kroz obrub simbola od sprženog mesa i ispliva u stvarnost.

Najednom, zidovi mrtvačkih kula progovaraju. Otvaraju hiljade usta, a iz njih proviruju bezobrazni jezici, koji grabe nemoćna tela grešnika budućnosti i uvlače ih u ždrelo nekog drugog sveta.

„To su samo oni“, mumlam kroz krv koja mi se preliva preko nepca, dok mi koža na stomaku puca, a ulica tone u mutnu vodu. „To su... oni sami!“

*

„Y’fhalma thflthkh’ngha“, zmijoliki parazit, koji mi je izbio iz utrobe, palaca u duplji stvarnosti poput zlih jezika otimača, osipajući marmor koji razumem, uprkos svesti nagriženoj bolom i sveopštom rasulu u koje uranja stvarnost.

Poziv u pomoć... upućen majci!

Talasi izbljuvani iz nasmejanih rupa sa zidova mrtvačkih kula, nedugo zatim, plave i nebo – dave svet u novom zaboravu.

*

Parčići razderanog univerzuma plutaju unaokolo, dok me život napušta, a prava Boginja smrti i vremena mi se ukazuje između telesina utopljenika budućnosti.

Drugačija je od bića koje me je prigrllilo i preobratiilo. Lice joj je duboko plavetnilo, a izraz smrznut u jedu. Maše mnogobrojnim rukama, stežući ubojito oružje i odsečene glave nekadašnjeg nakota, i beči se u gadost kojom je orojena.

„Veći smo tuđini od onih koji su nas porobili“, šapuće kroz mulj. „Vremenom smo se mimoišli, postali stranci samima sebi i vlastitoj prirodi.“

Skuplja usta, pa zamahuje udovima, plivajući ka svetlosti udaljene površine i budeći mantru neživih iz dubine vodenog ambisa: „Mahapralaya!“

Poslednje što čujem, dok ulazimo u novi eon sna – još jedan pokušaj da se, kroz mirovanje, u čistiju bit premetnemo – reči su iz utrobe, koje oblizuje parazit, nadvijajući ih preko mog izdisaja.

„G'thugha fhtagn! Fhtagn!“